

MISIJE SRCA ISUSOVA

Oci Družbe Isusove pučki misionari iz provincije Velike Poljske i Mazovije sa središtem u Varšavi proslavili su od 15. do 16. studenoga 1972. desetu obljetnicu naročitoga apostolskoga pothvata, koji se zove »Misija Srca Isusova«. To je zapravo jedna vrsta pučkih misija koje imaju kao svrhu da bi se što više upoznala, probudila i utvrdila u poljskome katoličkome narodu pobožnost prema Srcu Isusovu i to u duhu II. vatikanskog sabora. Tim misijama želi se postići duhovna obnova Božjega naroda i produbljenje njegova kršćanskog života.

Za vrijeme takvih misija misionari vjernike poučavaju ne samo o povijesti štovanja Srca Isusova već i o obavezama koje iz njega proizlaze, osobito o temeljnoj obavezi vjere koja mora prožimati čitav ljudski život kršćanina, zatim o obvezi pružanja naknade za ljudske grijeha, o dužnosti čuvanja milosnog života u duši izbjegavanjem svakoga teškoga grijeha, o dužnosti razvijanja toga života osobito čestim primanjem svete Pričesti, molitvom i dobrim djelima, klanjanjem Presvetom Sakramentu, te napokon o obvezi apostolata molitve, žrtve, dobrog primjera, aktivnosti u župskoj zajednici. Vjernike potiču i na iskrenu pobožnost prema Majci Božjoj, jer se preko Marije najlakše i najsigurnije dolazi do Isusa.

Sve pouke za vrijeme misija idu za tim da se u svakoj obitelji obavi takozvana intronizacija Srca Isusova, tj. da u katoličkim domovima bude svečanim obredom Gospodin Isus s otvorenim bokom ustoličen za Kralja obitelji, Vođom i Kraljem, koji će suvereno vladati u dotičnoj obitelji. Takve obitelji treba da sačinjavaju elitu župskih zajednica i postanu rasadišta duhovnih zvanja.

Za vrijeme misija drže se opće propovijedi za sve i pouke za pojedine grupe: muševе, žene, mladiće, djevojke, djecu. Upriličuju se i različite pobožnosti, osobito obnova krsnoga saveza, obnova ženidbenih obveza, posveta župe Srcu Isusovu, zajednička posveta obitelji, koja se obavi u crkvi uz otprošnju Srcu Isusovu kojom se želi izraziti kajanje za počinjene grijeha. Odmah na početku misija počinje se s ispovijedanjem da bi što više vjernika moglo svaki dan na svetu Pričest dok traje misije, a to biva 6 — 8 dana.

Takve misije obavljene su gotovo u svim crkvama 6 biskupija, a i u mnogim crkvama ostalih poljskih biskupija. Postoji i statistički podatak toga blagoslovljenoga posla u čast Srca Isusova. Statistika se odnosi na razdoblje od 10 godina, tj. od 1962. — 1972. Kroz to vrijeme Misije Srca Isusova obavljene su: u 2.050 župa,

u 2.970 crkava,
za 4.800.000 vjernika,
propovijedi je izrečeno 66.850,
ispovijedi je saslušano 3.650.000, od toga su ispovjedili sami misionari 620.000 vjernika,
svetih Pričesti podijeljeno 9.250.000.

Sav taj divni posao dobrohotno primaju i sevdčenici i vjernici i on je vrlo uspješno sredstvo za duhovnu obnovu Crkve u Poljskoj. On je opipljiv dokaz o vrijednosti i uspješnosti pobožnosti Srcu Isusovu. Tu pobožnost dao je svojoj Crkvi sam Gospodin. Papa Pavao VI. u svom pismu »*Investigabiles divitias Christi*« (Neistraživo Kristovo bogatstvo) od 6. veljače 1965. gleda u

štovanju Srca Isusova vrlo prikladno sredstvo da se i izvrše one želje koje je imao pred očima obnoviteljski II. vatikanski sabor. To naime štovanje i za naše je vrijeme solidan i prokušani oblik pobožnosti da se dostojno poštuje Isus Krist, Kralj i središte svih srdaca.

U pismu koje je malo kasnije upravo vrhovnim poglavarima onih redova koji se bave širenjem pobožnosti Srcu Isusovu Pavao VI. nabraja poimence troje čemu može poslužiti promicanje pobožnosti Srcu Isusovu, a to je: liturgijska obnova, ekumenizam i misije. Papa vidi u pobožnosti Srcu Isusovu i najuspješnije sredstvo da se odupremo sve većem valu ateizma, bilo onoga teoretskoga koji niječe Božju opstojnost, bilo onog praktičnoga koji živi kao da Boga nema.

Ako smo izgubili povjerenje u pobožnost Srcu Isusovu, onda nije čudo da moramo žeti i gorke plodove, a to su propadanje vjere i čudorednih običaja. Gospodin nam nudi blago svoga Srca, neiscrpive izvore iz kojih teče milost, svjetlo, snaga. Pristupimo tim izvorima Spasiteljevim, pijmo iz njih i živjet ćemo, i to u duhovnom izobilju! Papa Leon XIII. na početku ovoga našega XX. stoljeća, kada je posvećivao ljudski rod Srcu Isusovu, zapisao je u svojoj enciklici »*Annum sacrum*« ove programatske riječi: »U Srce Isusovo valja stavljati svu nadu: od Njega valja moliti i očekivati spasenje ljudi!« Kamo sreće, da je naše stoljeće u većoj mjeri poslušalo taj glas, bilo bi, sigurno, mnogo sretnije! Primjer braće Poljaka neka svijetli i nama Hrvatima katolicima! Želimo, sigurno, dobro svome narodu. To dobro molimo i očekujemo od Srca Isusova, što nas, dakako, nikako ne ispričava da budemo također vrlo odgovorni i aktivni građani svoje domovine radeći svim silama na njezinom duhovnom, čudorednom, kulturnom i materijalnom napretku.

O. Josip Antolović, DI

700. OBLJETNICA TJELOVSKOG BLAGDANA

U 13. stoljeću češki svećenik Petar iz Praga posumnjao je u Isusovu stvarnu prisutnost u Sv. Hostiji. S tom sumnjom uputio se k Papi Urbanu IV. Kada je stigao u Bolsano, tu je u crkvi prikazao sv. Misu. Kod podizanja iz sv. Hostije poteče krv na korporal-tjelesnik i oltar. To bijaše 11. kolovoza 1263. Svećenik Petar nastavi put u Orvieto, gdje se tada nalazio papa Urban IV. Papu je izvijestio o svojim sumnjama i čudu, koje se dogodilo za vrijeme njegove Mise i razbilo njegove sumnje. Papa je u Bolsano poslao komisiju biskupa i teploga, među njima svetog Tomu i svetog Bonaventuru. Svi su ustanovili da se dogodilo čudo. Okrvavljen korporal i danas se još čuva u tzv. »zlatnom ljljanu«, kako zovu katedralu u Orvieto. Postavili su ga tu 1290. na spomen Mise u Bolsanu. Papa je nakon istrage komisije potvrdio istinitost događaja. Nakon godinu dana iza čuda (11. kolovoza 1264.) Urban IV. izdao je pismo »*Transiturus*«, kojim se blagdan Tjelova uvodi po svemu katoličkom svijetu. Prije toga slavio se taj blagdan samo u Liège-u u Belgiji. Sveti Toma je za taj blagdan spjevao himan: Hvali Sion Spasitelja.

Od Urbana IV. pape su često hodočastili u Orvieto sve do Pija IX. 1857. Kad je civilna vlast oduzela papi Rim i »zatočila« ga u Vatikan, prestade papino hodočašće u Orvieto.

Tek godine 1964. Pavao VI. helikopterom je odletio tamo i u katedrali prikazao svetu Misu. S glavnog oltara papa je blagoslovio vjernike. U crkvi je pjevao dječji zbor »letećih slavuja« — 28 holandskih dječaka, koje je pozvao na tu svečanost biskup iz Orvieto. Oko okrvavljenog koroprala gorjelo je pod Misom 6 svijeća. Iza Evndelja papa je govorio o materijalizmu i ateizmu našeg vremena. Teško je materijaliziranim čovjeku vjerovati u Euhari-